

Jakobus 1: 2-8

Tijdens de vorige bidstond die ik leidde heb ik aangegeven dat ik bezig ga met de behandeling van de algemene brieven of ook wel katholieke brieven genoemd. Dit zijn de brieven van Jakobus, Petrus, Johannes en Judas. We hebben toen stilgestaan bij de vraag wie Jakobus was en aan wie hij zijn brief schreef. Jakobus is een broer van Jezus, een zoon van Jozef en Maria. Hij schreef zijn brief aan Joodse christenen uit Jeruzalem die verstrooid werden na de dood van Stefanus. U kunt over hen lezen in Handelingen 8.

In deze brief benadrukt Jakobus dat een levend geloof herkenbaar wordt in je gedrag, in je goede werken. Luther had nog al moeite met deze brief. Luther had te strijden met de Roomse gedachte dat je goede werken meewerkten aan je redding. En Luther had net in de Romeinenbrief ontdekt dat je alleen door geloof gered wordt. Nu wil Jakobus dat in deze brief ook niet ontkennen, maar hij wil benadrukken dat het niet anders kan, dan dat een echt geloof opgemerkt wordt. Wat in je hart leeft komt naar buiten, wordt zichtbaar. Als er geen goede werken zichtbaar worden, dan mag je je echt afvragen of het geloof wel echt is. In die zin is het terecht dat Jakobus zegt dat een geloof zonder werken een dood geloof is.

In ons gedeelte van vandaag heeft Jakobus het over de verzoeken waar de gelovigen mee te maken hebben. De bijbel maakt onderscheid tussen verzoeken en beproevingen. Verzoeken komen vanuit je zondige ik, of van Gods tegenstander de duivel. Jakobus benadrukt in vs. 13 dat niemand, als hij verzocht wordt, moet zeggen dat hij van Godswege wordt verzocht. Verzoeken komen voort uit de zuiging en verlokking van je eigen begeerte. Hier ligt de nadruk op je zondige ik.

We weten allemaal dat de Here Jezus zelf is verzocht door de duivel. Daar zien we dus Gods tegenstander als oorzaak van verzoeken.

Als de Here Jezus ons leert te bidden 'Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze' dan betekent dat dus niet dat God de oorsprong van de verzoeken is. Je bidt of God de boze van je wil weren zodat je niet in verzoeking geleid wordt.

Bij beproevingen kunnen we zeggen dat ze van God komen. God kan ons geloof beproeven. Zo werd Abraham op de proef gesteld, of hij God trouw zou blijven, zelfs als hij zijn zoon zou moeten offeren.

Toch is het zo dat de verzoeken, al komen ze niet rechtstreeks van God, ons geloof op de proef stellen. Als is God niet de oorsprong van de verzoeking, Hij kan het wel degelijk gebruiken. Houden we vol? Bieden we weerstand? Beroepen we ons, net als de Here Jezus op Gods Woord? Ga weg satan, er staat geschreven dat.....

Want als je volhoudt, zegt Jakobus, dan wordt je volkomen en onberispelijk. Dat volkomen en onberispelijk moeten we niet opvatten als zondeloos. Jakobus geeft in 3:2 aan dat wij allen, Jakobus zelf ook, struikelen in velerlei opzicht. Als Jakobus het over volkomen en onberispelijk heeft, dan bedoelt hij dat wij moeten groeien naar geestelijke volwassenheid. Een geestelijk volwassen mens, heeft geleerd weerstand te bieden aan verzoeken. Het feit dat zijn leven onder de leiding van de Heilige Geest staat is zichtbaar geworden in zijn daden. Onze goede werken zijn niet zozeer iets wat je moet doen, dan wordt het wettisch. Onze goede werken zijn een vrucht van ons geloof. Ze vloeien voort uit onze wandel met God. Waar je mee omgaat, daar wordt je door besmet. Als je met God omgaat, wordt je dus besmet door God in positieve zin. En in dat kader moeten we ook het onderwijs over gebed van Jakobus lezen. Jakobus begint in vs. 5 niet met een ander onderwerp. Zo van, we hebben het net over verzoeken gehad, laten we het nu eens over wijsheid hebben. Nee, er is een duidelijk verband. Nadat Jakobus in de vorige verzen benadrukt heeft dat we, om geestelijk te groeien, weerstand moeten bieden aan de verzoeken, kun je jezelf afvragen hoe je ooit deze geloofshoogte zou kunnen bereiken. Het ontbreekt je zo vaak aan kennis en inzicht met betrekking tot Gods leiding in ons leven. Vs. 4 heeft het over 'in niets te kort schieten', nu, we hebben zo vaak het gevoel dat we wel tekort schieten in wijsheid. We begrijpen Gods bedoelingen niet altijd als we met beproevingen en verzoeken te maken hebben. Juist daarom heb je wijsheid nodig, zegt Jakobus. Wijsheid is hier het juiste inzicht, de intuïtieve kennis om op een bepaald moment de juiste beslissing te nemen. In Jakobus 3:17 geeft de schrijver een uitgebreide beschrijving van deze wijsheid. *Maar de wijsheid van boven is vooreerst, rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeggelijk, vol van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd.* Zulke wijsheid heb je niet van jezelf. Die

wijsheid komt van boven, van God. En omdat het van God komt moet je er om bidden. En God staat klaar om het ons te geven. God komt in dit gedeelte op ons af als een gevende God. Niet de God die altijd maar geeft wat we vragen. Maar wel de God die ons graag wijsheid wil geven. Wijsheid om te onderscheiden waarop het aankomt, zoals in Jak. 3:17 wordt omschreven. En bewapend met zulke wijsheid zullen we stand kunnen houden in verzoeken. Maar dan moeten we wel bidden in geloof en niet innerlijk verdeeld zijn. Letterlijk staat er 'dubbelhartig'. Deze verzen kunnen ons nog wel eens onzeker maken. Wie durft te zeggen dat hij nooit twijfelt? Nu moeten we goed begrijpen dat het niet gaat om twifelen aan de verhooring, maar om twifelen of we bij God wel aan het juiste adres zijn. Dubbelhartig is dat je God dient en de afgoden. Of dat je God dient en ondertussen de wereld lief hebt. Dan heb je je hart op twee dingen gezet. God en de wereld. Dat is dubbelhartig. Wie dat doet, moet niet menen dat God hem die hierboven beschreven wijsheid geeft. Zo'n persoon moet zich eerst bekeren en zich overgeven aan de Here God en Hem alleen dienen. Het gaat hier dus niet om mensen die wel eens twifelen. Twifelen of God wel verhoort, of twifelen of Hij er echt wel is. Of mensen die twifelen aan zichzelf, of ze wel zulke geweldige gelovigen zijn. Ik vermoed dat mensen die aan hun eigen geloof twifelen er geestelijk soms nog beter aan toe zijn, dan de mensen die heel zelfverzekerd zijn over hun geestelijke status.

Laten we dus niet dubbelhartig zijn maar het alleen van God verwachten. En ook als we onszelf wel eens een twijfelaar vinden, dan mogen we nog zeker weten dat we bij God aan het juiste adres zijn. Dat is zeker! En Jakobus zegt dat deze God ons zijn wijsheid wil geven als wij niet precies weten wat Gods bedoeling is met ons leven, persoonlijk en als gemeente. En als we dat doen, het alleen van God verwachten dan zal Hij ons zegenen met wijsheid, een wijsheid die vooreerst, rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeggelijk (je laat je wat zeggen door een ander!!), vol van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd (veinzen is doen alsof. Ongeveinsd is echt), is. God heeft zulke wijsheid beloofd aan een ieder die het van Hem alleen verwacht. Zullen we daar dan maar om bidden?

Amen.